★ప్రేమకి చోటులేదా!

★శొంఠి కృష్ణమూర్తి★

నువ్వెప్పుడన్నా గమనించావో లేదోగాని, మార్కెట్‌కు పోయిన ప్రతీ ఆదివారం నేను చూస్తూనే వున్నా - చారెడేసి కళ్ళతో, పూర్తిగా అణగారని పాత అందపు చిహ్నాలతో గౌరవ కుటుంబపు లక్షణాలతో మధ్యవయస్సుగల ఆడది చేపల్ని అమ్ముతుండడం. ఒకవేళ నీలాంటి వాళ్ళని ఆమె మొహం ఒకనిమిషం ఆకర్షించినా ఏదో పూర్వజన్మ సుకృతం వల్ల అల్లాఅందంగా పుట్టి వుంటుంది, అని లోపలే అనుకోని, ఆసంఘటనని వెంటనే మర్చిపోతారు.

అవునా! నన్నుమాత్రం ఆకళ్ళు ప్రతీవారం కొంతసేపు ఆకర్షించి మరి ఒదిలిపెట్టాయి.

అందుకనే ఓసారి బయల్దేరాను.

సాయంత్రం కనుచీకటి పడింది. పున్నమ వెన్నెల ప్రపంచానికి చల్లని కాంతి నిస్తోంది. చలికాలపు పొగమంచు కొంచెంగా చలిదేశపు వాతావరణాన్ని కల్పిస్తోంది. అప్పుడే దారిలో నిలబడ్డాను

చేపలబుట్ట నెత్తినిపెట్టుకుని ఆమనిషి యింటికి వెడుతోంది. ఆనాలో చిత్రంగా వెంబడించాను.

ఊరిబయట పూరిగుడిసెదగ్గర ఆగింది. లోపలికి పోయి, బుట్టకింద పెట్టుకుని, బయటికివొచ్చి ఒకసారిజుట్టు ముడివిదిలించింది. కారుచీకట్లలా నల్లతాచుల్లా ఉండేజుట్టుపాయల్ని మళ్ళీముడివేసుకుంది. బయట ఉన్న పొయ్యి అంటించింది. ఒక కుండలో బియ్యం తెచ్చుకుని కడిగి పొయ్యిమీద బెట్టి నిప్పుని జోరుగా విసిరి వంటచెయ్యసాగింది. ఆ వెలుగులో అంతసేపటిదాకా వేపచెట్టుకింద నించున్న నన్నుచూసి ఉలిక్కిపడి మళ్ళీసర్దుకుని నా దగ్గరగా వొచ్చింది ఒకనిమిషం పరకాయించి నిలువునా చూసింది. నాగుండెలు వేగంగా కొట్టుకో సాగాయి.

"ఎవరబ్బాయ్ నువ్వు?"

'అవును! మాట ఎంత విస్పష్టం!! నేననుకున్న మాట నిజమే నన్నమాట. ఏదో పెద్దకథ ఉండి ఉంటుంది వెనకాల' అనుకున్నాను.

"ఎవరూలేదు నేనో జర్నలిష్టుని" అన్నాను తేపప్పుల్ల విరుస్తూ

"అంటే"

"అఁ! ఏదో నాలుగు కథలు పత్రికల్లో రాసుకొనేవాడ్ని"

"కథలా!" చప్పరించి అనసాగింది. "అవును కథలు .. నేనూ చదివాను చాలాకథలు. అసలు కథలకీ జీవితానికీ సంబంధం ఉండదు. వాస్తవి కాన్ని చిత్రించగలవి ఏ ఒకటో రెండో-అంతే తక్కినవన్నీ అసంభవాలు ప్రజల్ని మోసగించేవి"

తనలోనే గొణుక్కుంటున్నట్టు అంటూ వెళ్ళి పొయ్యిదగ్గరకూచుని రాజేసుకో సాగింది.

నాకేం పాలుపోలేదు మెల్లిగా వెళ్ళి ఎదురున్న రాయిమీద కూచున్నాను మొండిధైర్యంతో

నాకేసి ఓరగాచూస్తూ నవ్వింది. ఆ నవ్వుఆమె యౌవ్వనాన్ని జ్ఞాపకం చేశాయి నాకు. పెద్దవేళ్ళు చంద్రకాంతిలో వింతగా మెరుస్తున్నాయి.

"నన్నుచూస్తుంటే నవ్వుగాఉందా?" అన్నా కథ మొదలు పెడదామనుకుని.

"నిన్నుచూస్తేకాదు - నీ చిన్నతనం చూస్తుంటేను" అని కొంటెగా చూసి నవ్వింది నాకు అర్థమయిందికాని—

'చిన్నతనమేమిటి?' అన్న సంభావణపాటిస్తూ,

"అదికాదు! నాకంటె పది పదిహేనునేళ్ళు చిన్నవాడిలా ఉన్నావు—అయినా ఈ పట్టైదానితో ఏమిటి?" వింతగా నవ్వింది మళ్ళా. ఆనవ్వులో నిరాశా మొండితనం, జీవితాన్ని తేలిగ్గా చూడ్డం, ధిక్కారం అన్నీ ధ్వనించాయి కాని పొరపడింది. తనఅందం శక్తిని గ్రహించని స్త్రీ కాదన్నమాట! అనుకున్నాను.

"నీకళ్ళు నీజీవితరహస్యాన్ని చెబుతున్నాయి నాదగ్గర ఎందుకు అబద్ధాలు"

"దబ్బలింది! హుదయం కంపోయినట్లు."

"పోనీలే! ఈ పలితకాలి గొడవ నీకెందుకు?" అంది కోపంగా. కోపంలో పొయ్యిజోరుగా విసరసాగింది. గంజిబొంగి పొయ్యిలో పడుతోంది.

"నామీద కోపమా? ఆ కథేదో కనుక్కుందామనే వచ్చాను. అంతవరకు ఇక్కడినుంచి కదిలేదిలేదు" అన్నాను మొండిగా-

ఆశ్చర్యంగా చూసింది అన్నం దింపుతూ- తరవాత చేపల పులుసును మరగ బెడుతోంది-

"లోకంలో పోనవ నిర్మితలైన ఘోరాలు ఎన్నో ఉన్నాయి వాటినన్నిటినీ చూస్తుంటే హృదయం తరుక్కుపోతుంది. కాని ఎవరుమాత్రం ఎంతవరకు ఏం చెయ్యగలరు? సానుభూతితప్ప! చాలామంది దగ్గర అదికూడా కరువే! కొందరు కావాలని మరీ కళ్లుమూసుకుంటారు సత్యాన్ని చూడలేక- కళ్ళుమూసుకుని పాలుతాగే పిల్లిలాగా!"

అనాలోచితంగానే ఏవో అనసాగాను- పులుసువాసన చుట్టప్రక్కలి వాతావరణాన్ని ఘుమఘుమలాడిస్తోంది-

పొయ్యిమంట ఆమెకి చెక్కిళ్ళమీదపడి ప్రతిఫలిస్తోంది- మోకాళ్ళని చేతులతో కట్టుకొని ఇసికలో కూర్చున్న ఆమెకళ్ళనించి నీటిధారలు కారడం ఆ వెలుగులో స్పష్టంగా చూశాను-

"క్షమించండి! మిమ్మల్ని అర్థం చేసుకోలేకపోయాను" పశ్చాత్తాపస్వరంతో అంది సన్నచివేలితో కళ్ళనీళ్ళుతుడుచుకుంటూ- మంట అదంతట అదే ఆరిపోసాగింది- పులుసు దింపింది.

"పాతజీవితాన్ని జ్ఞాపకం చేసి బాధించినందుకు క్షమించాలి- వెడతాను" అన్నాను లేస్తూ-

"నాబతుక్కి ఈ ఒక్కక్షణం చాలు, ఈ మాత్రం సానుభూతి లోకంలో ఎప్పుడో పొంది ఉంటే నాజీవితం ఇల్లాఉండేదికాదు"

చెయ్యిపట్టుకుని "కష్టపెట్టానా" అంది కూచొమ్మన్నట్టు కిందికి లాగుతూ కూచునే-

మళ్ళీకూచున్నాను" అందుకుకాదు కష్టాన్ని రెచ్చగొట్టడం అవుతుందేమోనని" అంటూ-

చంద్రుడికేసి శూన్యదృష్టుల్ని ప్రసరించసాగింది సానుభూతి నన్నుముంచెత్తుతోంది "పాపం! అనుకున్నాను- అంతకంటే మంచిమాట తోచక లేదు-

మాట్లాడసాగింది- "ప్రేమకి చోటులేదు ప్రపంచంలో ఎవరికన్నా కావల్సింది- వాళ్ళ అవసరం తీరడంతే! తరవాత ఉపకారాన్ని స్నేహాన్నీ కూడా మర్చి గుడ్డివాళ్ళలాగానూ, చెవిటివాళ్ళగానూ, రాక్షసులగానూ, తయారౌతారు- నిజం! లేకపోతే .. నేను ఏవేళ పుట్టానోగాని, నాజీవితమే అట్లా అయిందేమో?"

కాసేపు ఊరుకుని మళ్ళీఅందుకుంది; "మీరు మొదట కథలు రాసేవాణ్ణన్నప్పుడు అందుకే అంత నిర్లక్ష్యంగా మాట్లాడింది- కొంతవరకు ఆకథలే నన్నిదారుల్లోకి ఈడ్చాయనుకుంటాను- నేను చాలా కథలు చదివి వాటిల్లో ప్రేమనీ జీవితసౌఖ్యాలనీ ఎంతో గొప్పగా చిత్రిస్తారు- వాటితో ఉద్రేకినై జీవితంలో కాలుపెట్టేటప్పటికి వాస్తవికం వేరుగా కనపడింది- అంతా అబద్ధం అనిపించింది"

ఆమెభావాన్ని అర్థం చేసుకుంటున్నట్టు మొహాన్ని పరిశోధిస్తూ చూడసాగాను-కదిపాను-

"అన్నం ఎంతసేపయిందో తిని- అభ్యంతరం లేకపోతే అన్నంతింటూ మాట్లాడవొచ్చు" అని-

ఎందుకో వింతగా నవ్వింది. వెన్నెల్లో పళ్ళన్నీ ముత్యాల్లా మెరిసాయి-

"ఆకలనేది ఎప్పుడో పోయింది. ఇప్పుడేదో బతకడంకోసం తింటున్నానంతే- ఈ వేళ ఈ సానుభూతి ఈ ప్రేమలో అసలు ఆకలే వెయ్యటంలేదు- ప్రతీవ్యక్తికీ జీవితంలో మరోమనిషి సన్నిహితత్వం తప్పనిసరైన అవసరం అనుకుంటాను- ప్రతీవాళ్లూ ఎప్పుడో ఒకప్పుడు తమ జీవితంలో అమితమైన వొంటరితనాన్ని అనుభవించినప్పుడు హృదయానికి చేరదీసుకుని, మనసు దిద్దిమాట్లాడుకోగల మరోవ్యక్తి అవసరాన్ని గుర్తిస్తారనుకుంటాను- అదిలేనివాళ్లు మానవుల్ని మించినవాళ్లై వుండాలి"

లోపలికి వెళ్లి అల్యూమినియం కంచం తెచ్చుకుని గుమ్మందగ్గరగా కూచుని తినసాగింది- నేను

దగ్గరగా వెళ్లి, ఎత్తిపెట్టివున్న చింకినులకమంచం వాల్చుకుని, పట్టి వొదులనుకుని కూచున్నా నాలో ఏవో ఆలోచనలు ఎడతెగనివి రేగుతున్నాయి- ఆమె ముంగురులలో చల్లగాలి ఆడుకుంటోంది- మొహంలో ఎన్నో గొప్పలక్షణాలు కనిపిస్తున్నాయి- ఎంతో గొప్పవాళ్లు కావలసిన వాళ్ళుకూడా ఒక్కొక్కప్పుడూ అవకాశాలు లేకో, ఇతర దుర్భర పరిస్థితులవల్లో ఇలిపతన మౌతారు గావును అనుకున్నాను-

మధ్యన తినడంమాని, పెద్దకళ్ళలోనికి ఆకాశాన్ని చూస్తూ గత చరిత్ర తిరగవేసుకుంటున్నట్టుంది; అనసాగింది-

ఆలోచిస్తుంటే అంతపూర్వజన్మలోని వృత్తాంతంలా వుంది- అసలులోపం ఎక్కడుందంటే నా విషయంలోమాత్రం నేడు మనలో సాధారణంగాచరిగే బాల్యవివాహాలవల్ల ననిపిస్తుంది-ఎందుకంటే మనదేశంలో చాలామందిలా నాకూ బాల్యంలోనే పెళ్లైంది- పెళ్లైనతర్వాత మళ్ళ నాలుగేళ్ళవరకూ భర్తని చూళ్లేదు - కాపరానికి వెళ్లినాడు చూశానంతే! ఈ మధ్యకాలంలో ఎన్నో పుస్తకాలు చదివి, ఎంతో విజ్ఞానాన్ని సంపాయించుకుని, భావిజీవితపుసౌఖ్యంకోసం నిరీక్షిస్తూ కాలంగడిపేను- ఆ ఆశలన్నీ అడుగంటి నాకు దుర్భరనిరాశ కలిగించి, ఆ కార్యం నాటి గతిలో భర్తని చూసినప్పుడే నేను ఈ మధ్యకాలంలో ఎంతో ఎదిగి పూర్తిగా స్త్రీనయ్యాను- కాని నాభర్త పెళ్లినాటికి ఎంతవున్నదో అంతే- ఆయనలో ఓర్పు ఏ లేకపోవడం చిన్నపిల్లవాడిలా కనపడ్డంచూస్తే నన్ను నిలువునా నరికినట్టయింది! అప్పటి నా పరిస్థితి ఊహించుకోవడం నిలువునా ఎంతగా కుంగిదీ- చాలమందికి చాతకాదు- మంత్రాలతో ఆశీర్వదించే బ్రాహ్మలూ, పాటలుపాడే ముత్తైదువలూ వాళ్లపని ముగించుకు వెళ్ళారు- కాని నా అవస్థ! దానితో పెళ్లికి పనిలేదు-

"ఆయనొక బడిపంతులు- కాపరానికి వెళ్లిన కొన్నినెలలవరకూ జీవితం ఒకలా గడిచింది- ఎన్నాళ్లనించో ఆశించిన జీవితమాధుర్యం చవిచూడకండనే- ఏదో బతుకొక్కస్తున్నా నన్నామంటేగాని నా గుండెలలో మొదటిరోజునపడ్డ ఆశ నిపాతపుప్రభావం పోలేదు- కాని భారతదేశంలో పుట్టిన నాకు జీవితాన్ని బరువుగా గడపడం ఏమంత కష్టం అనిపించలేదు-

"కొన్నాళ్ళ తర్వాత తను ఏం చిన్నతనం భావించుకొన్నాడోగాని ఆయనలో పూర్వతించి ఉండే నిర్లక్ష్యంమాట అటుంచి, నన్ను తన బడిలో విద్యార్థిలా చూడసాగేరు. అదిచూస్తే నాకు భక్తి భయాలు ఎక్కువవడంకాని ఆయనంటే ఒకవిధమైన అసహ్యం కలగసాగింది. అయినా పెదవి కదపలేదు. నావిధిని భాగ్యగా నిర్వహించుకోసాగాను-

అదేరోజా జ్ఞాపకం లేదుగాని ఆయనతో ఒక పొడుగాటి, బలిష్ఠమైన విద్యార్థి వొచ్చాడు మాయింటికి - అతనిపేరు ఫిలిప్పుఅని వాళ్ళ మాటలనిబట్టి తెల్సుకున్నాను- అతని విగ్రహానిద చూడగానే నాలో ఎన్నాళ్ళనించో అణగి పడునని శక్తులన్నీ విజృంభించినట్టయింది- కొత్తసంతోషం మనస్సునాని ఆక్రమించుకుంది-

"రోజు పైవేటుకోసం రాసాగాడు- ఆయన గమనించకండా కిటికీ తెరలోంచి అతన్ని ముఖభావాల్ని పరికించేదాన్ని- దానికి తర్వాత వొక్కవిమానం మోతమోగేది- ఒకటి రెండు సార్లు, అతనికి కావాలని కన్పడ్డానుకూడ- కోర చూపులతో నా అందాన్ని కొరుక్కుతినేవాడు-

"పరీక్షలముందు- అర్జంటు పనిమీద అతనితో చెప్పకుండానే ఆయన ఎక్కడికో వెళ్ళారు- అది తెలియక మామూలు వేళకి, రాత్రి ఎనిమిదికి చదువుకివొచ్చిన అతని పరిచయం పొందాలని నిశ్చయించుకున్నాను - మామూలుగా ముందు గదిలో దీపంవెలిగించి వొచ్చాను- అతనువొచ్చి చాపమీద కూచున్నాడు- అనుకున్న ప్రకారం శక్తినంతా వినియోగించి అందంగా అలంకరించుకొని ముందుగదిలోకి వెళ్ళాను; నన్నుచూడగానే నిశ్చేష్టుడై నిల్చున్నాడు. ఖంగారుతో. కళ్ళతో అతనిదృష్టుల్ని కట్టేస్తూనే వీధితలుపు వేశాను, హింసచేతితో చిక్కినట్టయింది; నాకు వేరేప్రపంచకం తెలీలేదు-

"కొంతసేపటి వరకూ అయోమయంగ ఉండిపోయాను- నేనే ప్రారంభోత్సవం చేశాను_ నెమ్మదిగా చెయ్యపట్టుకుని. ముద్దు పెట్టుకోబోయాను! వెనక్కి తగ్గుతూ వెళ్ళి ఈజీచైర్‌లో పడ్డాను; నేనుకూడా పెదవుల్ని అనుసరించాను- ఒక్క తోపుతోసి వీధితలుపుదగ్గరకు వెళ్ళాడు నాకు కళ్లలో నీళ్ళు తిరిగేయి; అయినా కూచు

అట్లానే అతనికేసి ప్రేమతో చూశాను, ఏ దని ఆశతో, అతని హృదయంలో నాకు సంపదారి కిందన్నమాట! ఇంతవరకూ అంతమౌనంగా జరిగింది లేచివెళ్ళి గడ్డం పట్టుకుని 'ఒక్కసారి' అన్నాను మెల్లిగా ఉద్రేకంతో ఉచ్ఛ్వాస నిస్వాసలలో పూగే నావక్షం వేసి చూశాడు. అంతే! రెండు చేతులలోకి నన్ను గట్టిగా అదిమి పట్టి 'నాకోలాదు గని'అని బలంగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు-

'తెల్లారి లేచేటప్పటికి ముడతలుపడ్డ పక్క, వాడలిపోయిన మల్లెపూలు, నలిగిన శరీరం మిగిలాయి! రాత్రిపొందిన సంతోషం గుర్తొచ్చి, అలాగే జీవితాన్ని ముగిస్తే చాలనుకున్నాను. లాజరిగినా భాగ్యం దేది!

''అదీకథ! ఇక ముగింపుకు వొచ్చింది. మొగవారిమాట ఏమో గాని, ఆడవాళ్ళు ఒకసారి ఏసరిస్థితులలో కాలుజారినప్పటికీ- ఇంక అంతే! వాళ్ళ జీవితం పతనమైనట్టే! ఒకసారి మనిషిమారితే? ఇంకవాళ్ళని పట్టగలిగిన వారుండరు అదీ నాఅనుభవం!

''ప్రస్తుత పరిస్థితిలోకి వారుకు వొచ్చానని అనుమానం మిమ్మల్నింకా బాధించవచ్చు''

ఇక్కడ కొన్నిక్షణాలు ఆలోచిస్తానే అన్నం తినసాగింది నామనసు జాలితో నిండింది మళ్ళా అంది,

కొన్నాళ్ళకి ఫిలిప్సుతో గడిపే రహస్యజీవితం మీద అసహ్యం కలిగింది. ఎక్కడికన్నా పోయి సుఖంగా గడుపుతే బాగుంటుందనిపించింది. అతను కూడా 'సరే' నన్నాడు ఒకరోజురాత్రి అంతర్థానమయ్యాం

''అతనితో రెండునెల్లు ఏం సుఖపడ్డానో? జీవితంలో అవే మంచిరోజులు! కాని అతను తర్వాతచేసిన ద్రోహంచూస్తే అవికూడా పంచదార పూసిన చేదుమాత్ర లనిపించాయి

''నాకు నెలతప్పడం సత్యాన్ని ఎదుర్కో లేని పిత్రుత్వాన్ని ఆనందించ చాతకాని పిరికివాడూ ప్రేమ విలువనీ ఇతరులత్యాగాన్నీ గుర్తించలేని అద్రోహీమూర్ఖుడూ, ప్రేమయిన ఫిలిప్సు నన్ను తన్ని నమ్ముకొని ప్రేమించేదాన్ని, జీవితాన్ని అంకితంచేసినదాన్ని, నిండుచూలాల్నివొదిలి అంతర్థానమయ్యాడు.

మగలా అతనిబాధ తెలియలేదు! తన పేరు తలుచుకుంటేనే వొళ్లు మండుకొస్తుంది

ముందరే చెప్పానుకదూ. ఒకసారి సంఘంలో తన స్థానంనించి పతనమైన స్త్రీకి గౌరవంలేదు. మగలా ఆమె ఆచోటుకి రాలేదు, కానివ్వారు - ఆమెపతనానికి గల కారణాలను గురించి ఆలోచనలో వాళ్ళకి ప్రశక్తిలేదు

ఏప్రేమని నమ్ముకుని సర్వాన్నీ త్యజించేనో ఆప్రేమే ద్రోహంచేసినప్పుడు నాకు జీవితంపైనే మమతపోయింది పిచ్చెక్కినట్టయింది. నా త్యాగ జీవితం [illegible] గలిగినదేం [illegible] మంత కష్టం లేదనుకుంటాను

ఇక్కడ నిట్టూర్చింది కళ్లు పెద్దవిచేసుకుని నాకేసి జాలిగా కొన్నిక్షణాలుచూసి పొంగివచ్చే దుఃఖాన్ని ఆపలేక పైకి ఏడవసాగింది- నాకేమీ తోచలేదు నిశ్చేష్టుణ్నై వింటున్నవాణ్ణి ఏదో విశ్వాంలోంచి భూగోళం పరస్పరాకర్షణశక్తినించి తప్పి, అనంతంలో పడి పోతున్నట్టయింది ఒక నిమిషంలో నన్నునేనే గుర్తు తెచ్చుకొన్నా యందు నాకు సానుభూతిమాత్రం ఉందనిగుర్తుంచుకో; అంతకంటే నిన్ను నేను ప్రార్థించేదిలేదు అని!

నాలుగు రోజులుపోయాక పేపర్లో చూసిన వార్త 'ఎవరో స్త్రీ రైలుకింద తలపెట్టి ఆత్మహత్య చేసుకుం'దని ఉంది!

అంతే! ఆమెమరలా మార్కెట్ లో కనపడలేదు; అక్కడికి పోయినప్పుడు మాత్రం ఆకళ్లు నా ఎదట కనపడి కృతజ్ఞతలో నవ్వుతున్నట్టనిపిస్తుంది?